கடவுள்துணை.

கலாதரங்கிணி.

புத்தகம் ௧.] ௧௮௯௮௵ நவம்பர்௴ [சஞ்சிகை ௧௦.

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.

ஆனந்த மயமாகி யருவாகி யகிலமா யான்றபொற சோதி யாகித்
தானந்த மில்லாத் தனிப்பெருந் தகவொடவ தாரம் பயின்ற தாகி
ஈனந் தவிர்த்தெம்மை யாள்வானெ னருளினொ டெளியனாச் சையுமாகியுள்
வானந் தழைத்தோங்க வொளிருமொரு பொருவிலா வத்துவை வணங்கல்செ
[ய்வாம்.

விரதாதிகள்.

நவராத்திரி.

இந்த விரதத்தைக்குறித்து "முன்பொரு திரேதாயுகத்தில் துன்னுரிகலற நூறி இருநிலமுழுவதூஉ நனதெனக்கோலித் தன்மதவாரணந் திசைதொறு திறுவியதிறலும், கருங்கழல்வெண்குடைக்காரிகாவன்கையும் உடைய சகேதுவென்னுமரசன், மேகம்போன்ற கூந்தலும், குறைமதிபோன்றநுதலும், விற்போன்றபுருவமும், கணைபோன்றகண்களும், முழுமதிபோன்றமுகமும், வள்ளைபோன்றகாதுகளும், எள்ளுப்பூப்போன்றநாசியும், முல்லையரும்புபோன்றபற்களும், குயில்போன்றகுரலும், கிளிபோன்றமொழியும், மூங்கில் போன்ற தோள்களும், மகரம்போன்ற முன்கையும், செங்காந்தள்போன்ற அங்கையும், செளிறுபோன்ற கைவிரல்களும், கிளிமூக்குப்போன்ற கைந்நகங்களும், கொடிபோன்ற இடையும், தும்பிக்கைபோன்ற துடைகளும், நண்டுபோன்ற முழந்தாளும், காகளம்போன்ற கணைக்காலும், தைததராச போன்ற காறபரடுகளும், ஆமைபோன்ற புறவடிகளும், டவளத்துண்டு போன்ற கால்விரல்களும், முத்துப்போன்ற நகங்களும், பஞ்சுபோன்ற பாதங்களும், அன்னம்போன்ற நடையும், மயில்போன்ற சாயலும், மாந்தளிர்போன்ற மேனியும், பொன்னினைப் பொடியாவராவி மீதிற் போட்டிட்டதுபோன்ற தேமலுமுடைய கட்டழகியாகிய சுவேதியென்னுந் தனது

மனையாளுடன் இல்லற நடத்திவருநாளில், முன்னை வினைப்பயத்தால் முனைவர் முலைகக அவர் கையிற்சிக்கி அஸ்திர சஸ்திரங்களாலடிபட்டு அழகுகெட்டு அஸ்வாதீனனாயினன். அப்பொழுது அவன் மனைவி[illegible]வள் தன்காதலனைக்கண்டு கதறிதுன்பமுற்று அவனைத் தன் தலையிலும் முதுகிலுந் தோளிலுந் தூக்கிக்கொண்டு காட்டிற்சென்று காய் கனி கிழங்கு முதலி யவற்றைப்புசித்துக் கடுக நடந்து பஞ்சவடதீர்த்தக்கரைசேர்ந்தாள். அச் சமயத்தில் அங்கு நீராடுவதற்கு வந்த ஆங்கிரசமுனிவர் அவர்களுடைய நிலைமையைக்கண்டு மனமிரங்கி அருகேசென்று சுவேதியை நோக்கி அம்மா! உன்னைப்பார்த்தால் ராஜபோகமனுபவித்தவள்போற் காணகிறதே! இக்காட் டிற் சரிக்கக்காரணமென்ன? உன் வரலாற்றைச் சொல்வாயாயின் உனது வருத்தமெல்லாம் இரவிமுன் பனிபோல் இப்பொழுதே யொழியத்தக்க ஓர் உபாயஞ் சொல்லுகிறேன் என்றார்! அதுகேட்டு சுவேதி அம்முனி புங்கவரைக்கு வந்தனை வழிபாடுசெய்து தன் வரலாற்றைச்சொல்லி நிற்க, அவர் அப்பஞ்சவடதீர்த்தக்கரை தூக்கா லக்ஷுமி ஸரஸ்வதியென்னும் தேவீத்ரயமும் வாஸஞ்செய்யு மிடமாகையால் அச்சுவேதியை அந்தீர்த் தத்தில் ஸ்நாநஞ்செய்யச்சொல்லி, தாமும் நீராடி நித்திய கர்மங்களை நிறைவேற்றி, குங்குமம் கஸ்தூரி கர்ப்பூரம் முதலிய பொருள்களையும், கோட்டுப்பூக் கொடிப்பூ நீர்ப்பூ நிலப்பூ என்னும் நால்வகையுள்ளுஞ் சிறந்த பல சாதிப்புட்பங்களையும், நிவேதனப்பொருள்களையும் சேகரித்துக் கொண்டு, அன்று ஹஸ்த நட்சத்திரத்தோடுகூடிய புரட்டாசிமாதம் பூர்வ பக்ஷத்துப் பிரதமையாயிருந்ததனால் அப்பிரதமைமுதல் திரிதிகைவரையில் பராசக்தியாகிய துர்க்கையையும், சதுர்த்தி முதல் ஷஷ்டிவரையில் லக்ஷ் மியையும், ஸப்தமிமுதல் நவமிவரையில் ஸரஸ்வதியையும் பூஜிக்கச்செய்து தசமியன்று புனர்பூஜையும் செய்வித்தனர். அம்மூவரது கடாக்ஷத்தினால் சுவேதி யுடனே கர்ப்பந்தரித்து நவமன்மதன்போல ஓராண்பிள்ளையைப் பெற அக்குழந்தைக்கு ஆங்கிரசமுனிவர் சூரியபிரதாபனென்று பெயரிட்டு அவனைத் தமது அனுக்கிரகத்தினால் ஸகலவித்தைகளிலுஞ் சமர்த்தனாகச் செய்தனர். பின்பு அவனுக்குத் தக்கவயது வந்தபோது அவன் தன் தந்தை யின்பகைவர்மேற் படையெடுத்துச்சென்று வெற்றியடைந்து தன் மாதா பிதாக்களுடன், நாட்டார் நகரத்தார் முதலிய யாவரும் கண்டுகளித்துக் கொண்டாடும்படி பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு குறைவறவெகுகாலம் வாழ்ந்திருந்தான். இந்த விரதத்தை யனுஷ்டிப்பவர்களுக்கு ஸகலாபீஷ்ட ஸித்தியு முண்டாகும்" என்று புராணங்களிலும், வருஷப்பிரதி வருஷம் புரட்டாசிமாசம் பூர்வபட்சத்துப் பிரதமைதிதிமுதல் நவமிதிதிவரையில் ஒன்பதுதினங்களின் இராத்திரிகாலங்களில் பராசக்தியாகிய பரமேசுவரி யைக்குறித்து விசேஷஜபதபங்கள், தர்ப்பணங்கள், பூஜைகள், ஆஹுதிகள், சந்தர்ப்பணைகள் இவைகளெல்லாம் விதிப்படி நடத்துகிறவர்களுக்கு இஷ்ட சித்திகளும் சகல சாம்ராஜ்யங்களும் அந்த மஹாதேவி கடாக்ஷத்தினால் உண்டாகுமென்றும், ஸ்ரீவித்தியா உபாசகர்கள் முக்கியமாயிந்த நவராத்திரி

தினங்களில் உபாசித்தால் மந்திரசித்தி யடையவரென்றும், சகலமந்திரங்கள், உபநிஷத்துக்கள், புராணங்கள், ஜபங்கள், பாராயணங்கள் இந்தக் காலங்களில் செய்தால் இஷ்டசித்தியாமென்றும் சாக்தேய தந்திரத்திலும் சொல்லியிருக்கின்றது.

துர்க்கா லக்ஷ்மீ ஸரஸ்வதி இம்மூவர்களையும் மும்மூன்றுதினமாக ஒன்பதுதினமும் இராத்திரிகாலங்களிற் பூசிப்பது விசேஷமானதால் நவராத்திரியென்றும், இந்த ஒன்பது தினமும் பூசைசெய்யக் கூடாமற்போனால்

[illegible]

என்னும்வசனப்படி பெரும்பாலும் அந்த பக்ஷத்து ஸப்தமியில் வரும் மூலா நட்சத்திரம்முதல்தொடங்கி நவமிவரையில் பூசைசெய்யவேண்டுமென்றும், அதுவும் கூடாமற்போனால் கடைத்தினமாகிய * நவமியன்றைக்கு வித்தியாபீடமாகிய புஸ்தகங்களைவைத்து துர்க்காலக்ஷ்மீஸரஸ்வதி இம்மூவர்களையுங் கற்பவிதிப்படி பூசிக்கவேண்டியதென்றும், அப்படி பூசிப்பதால் அத்தினத்திற்கு மஹாநவமி யென்றும், ஸரஸ்வதியைப்பூசிப்பதால் ஸரஸ்வதிபூஜை யென்றும், ஆயுதங்களைவைத்துப் பூஜிக்கிறதனால் ஆயுதபூஜை யென்றும் இந்த விரதத்திற்குப் பெயருண்டாயிற்று என்கிறார்கள்.

மறுநாளாகிய தசமி திதிக்கு விஜயதசமி யென்று பெயர். நூதனமாய் வித்தியாரம்பம் பண்ணுவதற்கு அது மிகவும் உத்தமமானதினம்; வாசித்திருக்கிறவர்களும் கிரந்தங்களைப் படிக்கவேண்டும், என்னென்றால் வித்தியாதாரணையாக இருக்குமென்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அஸ்திர சஸ்திர வித்தையறிந்தவர்களும் ஆயுதமெடுத்து விளையாடவேண்டியது. இது கர்னாடக ஸம்ஸ்தானங்களில் நடந்துவரும்.

புராணநாமவிவரணம்.

சாலிவாகனன்.—இவன்ஒருசகபுருஷன். இந்தச்சாலிவாகனனால்விக்கிரமார்க்கன் ஜயிக்கப்பட்டான். இவன் நாகேந்திரனது வரப்பிரசாதத்தால் ஓர் கன்னிகையின் வயிற்றிற்பிறந்தவன் என்கிறார்கள். இதற்கு

[illegible]

என்பதேபிரமாணமாம்.

பைடணபுரியென்னும்பட்டணத்தில் சோமகாந்தன் என்னும் அரசன் செங்கோல்செலுத்திவருநாளில், அப்பட்டணத்தில் நீதிமானும் தர்மிஷ்டனுமான சுலோசனன் என்னும் அந்தணனொருவனிருந்தான். அவனுக்கு சுமித்திரை என்றொருபெண்பிறந்தாள். அவள் நாலுவயதிலேயே தாயற்றகுழந்தையாய்த் தகப்பனால் வளர்க்கப்பட்டுக கலியாணமாவதற்குமுந்தியே தெய்வகதியாய்க்கிடைத்த ஓர்புருஷனைப்புணர்ந்துகர்ப்பந்தரித்தாள். அப்பொழுது சுமித்திரை கன்னிகையாகிய தான் கர்ப்பமானதனால் தன்னையூரார் பழிப்பாரென்னும் பயத்தினால் மனம்வருந்தி, தன்னிடம்வரும் புருஷனோடு தன்கு

றையைச்சொல்லிக்கொண்டாள். அது கேட்டு அவன், நான் சாதாரண மனிதனல்லேன், நான் ஆதிசேஷன், என்னுடையசேர்க்கையால் உனக்கு சகசர்த்தாவும் சௌரியவானுமாகிய ஓர் பிள்ளைபிறக்கப்போகிறான். உனக்காவது உன்தந்தைக்காவது எவ்விதசங்கடம்வந்தாலும் என்னை நினைத்துக்கொள்ளுங்கள், நான் உடனேவந்து உங்கள் சங்கடங்களை யொழித்துப்போடுவேன், என்றுசொல்லித் தன் நிஜவடிவைக்காட்டி மறைந்து போயினான். பின்பு இச்செய்தியையெல்லாம்சுமித்திரை தன்தகப்பனுக்குச்சொல்ல, அவன் கடவுள்கட்டளைப்படி எது எப்படிநடக்கவேண்டுமோ அது அப்படி நடந்தேதீரும், என்றுதன்னைத்தேற்றத் தேறிக் கவலையற்றிருந்தாள்.

பின்பு சுமித்திரைகலியாணமாவதற்குமுந்தியே கர்ப்பந்தரித்தசங்கதிஅவள் சுற்றத்தார்க்கெல்லாருக்குந் தெரிய, அவர்கள் அவளையும் அவள்தகப்பனையும் சாதியினின்றும் விலக்கிச் சங்கதியெல்லாம் அரசனுக்கறிவித்தார்கள். அது கேட்டு அரசன் அவர்களைத்தன்நகரத்தினின்று வெளியே துரத்திவிடக்கட்டளையிட்டனன். அவ்வளவில் சுலோசனன் பட்டணத்துக்கு வெளியில் ஓர் குயவன் வீட்டிற்சேர்ந்து காலங்கழித்துவருகையில் சாலிவாகனன் பிறந்து இளமையிலேயே தோழப்பிள்ளைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு தான் அரசனென்றும் மற்றவர்கள் மந்திரி முதலானோரென்றும் ஏற்படுத்திக்கொண்டு அரசுபுரிபவன்போல விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். இவன் விளையாட்டைப் பார்க்கும் கும்பகாரரெல்லாரும் ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்படியிருக்கையில் சாலிவாகனன் அக்கும்பகாரர்களை நோக்கி அரசன் சபையில் நடக்கும் விவகாரங்களை விசாரித்துக்கொண்டுவந்து நாடோறும் நமக்கு அறிவியுங்களென்று சொல்ல, அவர்களும் அப்படியே செய்துவந்தார்கள்.

ஒருநாள் சாலிவாகனன் தன்தோழர்களோடு கொலுவிருக்கையில் ஒரு பிராமணன் வந்து பரிகாசத்துக்குப் பஞ்சாங்கஞ் சொன்னான். அப்போது சாலிவாகனன் அவனைப்பார்த்து, ஓ வேதியரே! நமது ராச்சியத்திற்கு யோகமெப்படி யிருக்கிறதென்று கேட்டான். அதற்கு அந்தப்பிராமணன் உங்கள் ராச்சியத்திற் கென்ன? நன்றாயிருக்கிறது என்றுசொல்ல, அங்கிருந்த மட்குடங்களிலொன்றையெடுத்து அவ்வேதியனுக்கு வெகுமானமளித்து விடைகொடுத்தனன். அப்பாத்திரம் மறுநாள் சுவர்ணமயமானதனால் இச்சிறுவன் பொற்குடமளிக்கும் நற்கொடையாளனென நாடெங்கும்நல்லபெயருண்டாயிற்று. பின்பு சாலிவாகனன் அங்கிருந்த குயவர்களைக்கொண்டு கரிபரி தேர்காலாள் என்னும் நால்வகைச்சேனையும் மண்ணினாற்செய்வித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்படியிருக்க இந்தசெய்தியை யெல்லாம் விக்கிரமார்க்கன் கேட்டு இவனைத்தன்பட்டணத்திற்கு வரவழைத்துப் பார்க்கவேணுமென்று வெகுபிரயத்தினஞ்செய்தும் முடியாமற்போய்விட்டது. அப்போது புரந்தரபுரமென்னும் பட்டணத்திலுள்ள தனஞ்சயன் என்னும் ஓர்வணிகன் தன்மரணகாலத்தில் தான்படுத்திருந்த கட்டிலின் நான்கு கால்களினடியிலும் மண், உமி, கரி, எலும்பு ஆகிய இவைகளைப்புதைத்துவைத்துத் தன்பிள்ளைகள்நால்வரையுமழைத்து இக்கட்டிற்கால்களின்கீழ் புதைத்துவைத்திருக்கும்பொருளை

நீங்கள்நால்வரும் சமபாகமாய்ப் பங்கிட்டுக்கொண்டு சுகமாகச்ஜீவியுங்களென்று சொல்லி மரணமடைந்தான். அப்பிள்ளைகளும் தகப்பனுக்குச் செய்யவேண்டிய உத்தரக்கிரியைகளையெல்லாம் செய்துமுடித்து தமது தகப்பனார் சொல்லிப்போனபடியே கட்டிற்கால்களின்கீழ் வெட்டிப்பார்த்து அப்பொருள்களைச் சரியாய்ப் பங்கிட்டுக்கொள்ளவேண்டியவகை யின்னதென்று தெரியாமல், அக்காலத்தில் பிரசித்தராயிருந்த அரசர்களையும் நியாயாதிபதிகளையும் தங்களுக்குப் பங்குபிரித்துக்கொடுக்கும்படி கேட்க, அவர்களும் இதற்கு வகைதெரியாமல் வருந்திநிற்க, கடைசியில் விக்கிரமார்க்கனிடஞ்சென்று அங்கும்அப்படியேயாக, இனித்திரிந்து பலனில்லை என்று நிராசைசெய்துகொண்டு தமதூருக்குச் செல்லும் வழியில் தற்செயலாய் இந்தச்சாலிவாகனனிருந்த இடம் வந்தார்கள். அப்போது சாலிவாகனன் அவர்களுடைய சமாசாரத்தை விசாரித்து மேற்சொல்லிய நான்குபொருள்களையும் மூததமுறைப்படி ஒவ்வொருவன் ஒவ்வொன்றையெடுத்துக்கொள்ளவேண்டியதென்று உங்களுடைய தகப்பனார் அபிப்பிராயம், அஃதெவ்வாறெனில், பெரியவனுக்கு மண்ணைக்கொடுத்தார்; அதற்கு தம்பூமிமுழுவதும் அவனுடையதென்பதுகருத்து. இரண்டாவது பிள்ளைக்கு உமியைக்கொடுத்தார்; அதற்கு தம்முடைய தானியங்களெல்லாம் அவனுடையதென்பதுகருத்து. மூன்றுவதுபிள்ளைக்கு கரியைக்கொடுத்தார்; அதற்கு பொன்வெள்ளிமுதலிய லோஹத்திரவியமுழுவதும் அவனுடைய தென்பது அபிப்பிராயம். நான்காவது பிள்ளைக்கு எலும்பைக்கொடுத்தார்; அதற்குத் தம்முடைய கால்நடைகள் (ஆடுமாடுகள்) எல்லாம் அவனுடையதென்பது அர்த்தம் என்று பங்குகளின் ஏற்பாட்டையெல்லாம் விவரமாய் எடுத்துச்சொன்னான். அவர்கள் அது சரியான தீர்மானமென்று ஸந்தோஷித்துத் தமதூருக்குச்சென்று அவ்வாறே பங்கிட்டுக்கொண்டு சுகமாக வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

பின்பு விக்கிரமார்க்கன் இந்தசமாசாரத்தைக் கேள்விப்பட்டுப் பொறாமைகொண்டு சாலிவாகனனைத் தனக்குக்கீழ்ப்படுத்திக்கொள்ளாவிட்டால் தன்கீர்த்தி குலைந்துபோகுமென்று நினைத்து நால்வகைச்சேனையுடனே படையெடுத்து சாலிவாகனனிருந்த பட்டணத்தைநோக்கிவந்தான். வரவே சாலிவாகனன் அதைத்தெரிந்துகொண்டு தான் முன் மண்ணினுற்செய்வித்திருந்த சதுரங்கசேனைகளையும் நாகேந்திரனுடைய பலத்தாலே உயிருள்ளனவாகச்செய்வித்துக்கொண்டு விக்கிரமார்க்கனை யெதிர்த்துக்கொன்றுஅவன்சேனையை நருமதையாற்றங்கரைமட்டுந்துரத்திச் சென்று திரும்பினான். அதனால் நருமதைக்குத் தென்னண்டைசாலிவாகனசகமும், அதற்குவடவண்டை விக்கிரமார்க்கசகமும் வழங்குகின்றது. இந்தச்சாலிவாகனன் பின்பு மகாகவியாகி வைத்திய சாஸ்திரம் அசுவசாஸ்திரம் முதலியவைகளும், ஸப்தசதி என்னும்பெயரால் ஓர் அலங்காரசாஸ்திரமும் செய்திருக்கிறதாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

பொருளிலக்கணவிஷயம்.

[௨௩௯-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.]

2.—ஐயம்.

1. போதோவிசும்போபுனலோபணிகளதுபதியோ
யாதோவறிகுவதேதுமரிதியமன்விடுத்த
தூதோவனங்கன் றுணையோவிணையிலிதொல்லைத்தில்லை
மாதோமடமயிலோவெனநின்றவர்வாழ்பதியே.

2. அணங்குகொலாய்மயில்கொல்லோகனங்குழை
மாதர்கொன்மாலுமென்னெஞ்சு.

3. உரையுறைதீந்தமிழ்வேந்தனுசிதன்றென்னாட்டொளிசேர்
விரையுறைபூம்பொழின்மேலுறைதெய்வங்கொலன்றிவிண்டோய்
வரையுறைதெய்வங்கொல்வானுறைதெய்வங்கொனீர்மணந்த
திரையுறைதெய்வங்கொலையந்தருமித்திருநுதலே.

---

1. யமனால்விடுக்கப்பட்டதூதோ, வசித்தற்கரியாரைவசித்தற்கு அனங்கற்குண்டாயிற்றோர் துணையோ, ஒப்பில்லாதானது பழையதாகிய இத்தில்லைக்கண்வாழ்வாரோர் மாதரோ, மடப்பத்தையுடையமயிலோவென்று சொல்லும் வண்ணம் நின்றவரது வாழ்பதி, தாமரைப்பூவோ [இலக்குமியோ], ஆகாயமோ [இந்திராணியோ], நீரோ [நீரரமகளோ], பாம்புகளது பதியாகிய நாகருலகமோ [நாககன்னியோ], யாதோசிறிதுந்துணிதலரிது, எ - று.

2. இக்கனவியகுழையையுடையாள் இப்பொழிற்கணுறைவாளோர்தெய்வமகளோ [சூரரமகளோ], அன்றியொருமயில்விசேடமோ, அன்றியொருமானுடமாதரோ, இவளையின்னளென்றுதுணியப்படாது என்னெஞ்சுமயங்காநின்றது, எ - று.—[எழுதலாகாவுருவுந் தன்வருத்தமும்பற்றி அணங்குகொலென்றும், சாயலும் பொழில்வயினிற்றலும்பற்றி ஆய்மயில்கொலென்றும், தன்னெஞ்சஞ்சென்றமையும் அவளெதிர்நோக்கியவாறும்பற்றி மாதர்கொலென்றுங் கூறினான்.]

3. ஒருவாற்றானுந் தெளியப்படாமலெனக்கையத்தைவிளைவித்துக்கொண்டுநிற்குமித்திருநுதலையுடையாள், புகழ் உறைதற்கிடமாகியதீந்தமிழ்வேந்தனாகிய உசிதனது தென்னாட்டின்கண், ஒளியுடைப்பொருள்களாகிய இருசுடருந்தவழாநின்ற பரிமளந்தங்கும் பூஞ்சோலையில் வசிக்குந்தெய்வமோ [சூரரமகளோ], அல்லது ஆகாயத்தைத்தீண்டுகின்ற மலையில்வசிக்குந்தெய்வமோ [மலையரமகளிரோ], வானுறைதெய்வமோ [இந்திராணியோ], நீர்சோர்ந்த அலைகளில் வசிக்குந்தெய்வமோ [நீரரமகளிரோ], அறிகிலேன், எ - று.—[உரை உறை என்பதற்கு சொற்செறிவுள்ள எனவும் பொருள்கூறலாம்]

4 பாரணங்கோதிருப்பாற்கடலீன்றபங்கேருகத்தின
ஓரணங்கோவெற்புறையணங்கோவுயர்பாவலர்க்கு
வாரணங்கோடிதருந்தஞ்சைவாணன்றென்மாறைநல்வையை
நீரணங்கோநெஞ்சமேதனியேயிங்குநின்றவரே.

5. மண்ணோவிரைசந்தனவரையோமலர்மாளிகையோ
விண்ணோவலைதந்தணைபுனலோபழமலைவெங்கையன்ன
பெண்ணோடிருக்கும்பொழுதிளஞ்சேலிற்பிறழுநெடுங்
கண்ணோடிருக்குமுகம்போல்வதாங்கத்துகளொடிலமே.

6. முலைப்பகையோகட்பகையோவவர்தம்முகப்பகையோ
மலைப்பகையாம்விண்முழுதாளியென்றும்வணங்குமயன்
தலைப்பகையாயகரமுடையான்வெங்கைசார்ந்துநின்ற
சிலைப்பகையாகுநறுநுதலார்தந்திருமனையே

7. பாரோவலாரியின்பாருலகோகஞ்சப்பார்வையன்னா
ளூரோவிதிதன்பதியோமதியோடொளிரும்விண்ணிற்
றேரோதைசூழ்தருகோடீச்சரநித்தர்திண்சிலம்பின
ஏரோவடிவெடுத்தன்னவின்றோரடியெங்கிடமே.

---

4. பாரினிடத்துப் பொழிலின்மேலிருந்து புவியிலுள்ளோர் சிறப்புச் செய்ய அச்சிறப்பைக்கொள்ளுந்தெய்வப்பெண்ணோ [சூரரமகளோ], திருப்பாற்கடல்பெற்ற பங்கேருகத்துக்கண்ணிருக்கும் ஒப்பில்லாததெய்வப்பெண்ணோ [திருமகளோ], உயர்ந்தபாவலர்க்குக் கோடியானையைக்கொடுக்குந்தஞ்சைவாணனது நாட்டகத்துவரும் வையையாற்றின்கட்டோன்றிய நீரரமகளோ, நெஞ்சமே! தனியேயிங்குநின்றவர் யாரோவென்றறியப்படாது, எ-று

5. பழமலையைச்சேர்ந்த வெங்கைத்தலத்தையொத்தபெண்ணோடு கூடியிருக்கும்பொழுது, இளமைபொருந்திய சேல்போற்பிறழும் காதளவுநீண்ட கண்ணோடுகூடியிருக்கும்முகம்போல்வது, பூலோகமோ [மானுடமாதோ], வாசனைபொருந்திய சந்தனமரங்களுள்ளபொதியமலையோ [வரையரமகளோ], தாமரைவீடோ [கலைமகளோ], சுவர்க்கலோகமோ [இந்திராணியோ], அலைகளோடுகூடியகுளிர்ச்சிபொருந்தியகடலோ [திருமகளோ], அது நாமறியோம்

6. மலைகளுக்குச்சத்துருவாகிய தேவேந்திரன் எக்காலமும்வணங்குகின்ற பிரமசிரசுக்குப்பகையாகிய திருக்கரத்தையுடையானது [பரமசிவனது] இத்திருவெங்கைத்தலத்தைச்சார்ந்துநின்ற வில்லுக்கு விரோதியாகிய நல்லநெற்றியையுடையாரது அழகிய இடமானது, அவரது முலைப்பகையாகிய மலையோ [மலைமகளோ], அவரது கட்பகையாகிய பாற்கடலோ [திருமகளோ], அன்றி அவரது முகப்பகையாகிய புண்டரீகமோ [கலைமகளோ], (துணியப்படவில்லை) எ-று.—வணங்கும், நின்ற என்னும் பெயரெச்சங்கள் முறையே உடையான், நுதலார் என்னும் பெயர்கொண்டன.

7 சந்திரனோடுகூடப் பிரகாசியாநின்ற ஆகாசமார்க்கத்தில் தேவர்தம்

யாப்பிலக்கண விஷயம்.

1. யாப்பாவது,—எழுத்து, அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை தூக்கு என்னும் இவ்வேழுறுப்பினோடும் புணர்ந்து, குற்றமின்றிக் குணமுமணியும் பெற்றுநடப்பதாம்.

[என்னை:—

"எழுத்தசை சீர்தளை யடிதொடை தூக்கோ
டிழுக்கா நடைய தியாப்பெனப் படுமே" எனவும்;

"இமிழ்கடல் வரைப்பி னெல்லையின் வழாஅத்
தமிழியல் வரைப்பிற் ருமினிது விளங்க
யாப்பிய றானே யாப்புற விரிப்பின்
எழுத்தசை சீர்தளை யடிதொடை தூக்கோ
டிழுக்கா மரபி னிவற்றொடு பிறவு
மொழுக்கல் வேண்டு முணர்ந்திசி னோரே" எனவும்;

* "தாதுக்க
ளேழும் புணர்ந்த தியாக்கை யெழுத்தாதி
யேழும் புணர்ந்த தியாப்பு" எனவும்;

"பல்வகைத் தாதுவி னுயிர்க்குடல் போற்பல
சொல்லாற் பொருட்கிட னாக வுணர்வினின்
வல்லோ ரணிபெறச் செய்வன செய்யுள்" எனவும்

கூறுபவாகலின்]

யாப்பு, பாட்டு, தூக்கு, தொடர்பு, செய்யுள், பா என்பன ஒருபொருட்சொற்கள்.

[என்னை:—

"யாப்பும்,
பாட்டுந் தூக்குந் தொடர்புஞ் செய்யுளை
நோக்கிற் றென்ப நுணங்கி யோரே" எனவும்;

களநூசத்தம் நிறையப்பெற்றகோடீச்சுரத்தின்கண் எழுந்தருளியநித்தியரது இன்னியமலையினிடத்துள்ள அழகே ஒருவடிவெடுத்துவந்தாற்போன்ற இவளோடுகூடிவிளங்குகின்ற இடமானது பூமியோ [மானுடமாதோ], வலனென்னும் அசுரனுக்குச்சத்துருவாகிய தேவேந்திரன் போகசுகங்களைநுகர்கின்ற வுலகமோ [இந்திராணியோ], தாமரைக்கண்ணனாகிய பெருமையிற்சிறந்த திருமாலினது பரமபதமோ [திருமகளோ], பிரமனது ஸத்தியலோகமோ [ஸரஸ்வதியோ], துணியப்படவில்லை, எ - று.

* தாதுக்களேழாவன: தோல், இரத்தம், இறைச்சி, மேதை, எலும்பு, மச்சை, சுவேதநீர் எனவிவை.

"தூக்கும் பாட்டும் பாவு மொன்றெனை
நோக்கிற் றென்ப நுணங்கி யோரே" எனவும்;
"பாவென மொழியினுந் தூக்கின் பெயரே" எனவும்;

கூறுப்வாகலின்.]

இவ்வேழுறுப்பினுந்தீர்ந்து யாப்புண்டோவெனின், இல்லையாம்; *முப்பத்திரண்டுறுப்பொடும் புணர்ந்தது மக்கட்சட்டகமென்றால், முப்பத்திரண் டுறுப்பினுந்தீர்ந்து மக்கட்சட்டகமில்லையாறுற்போல.

இவற்றை யிம்முறையே வைத்ததென்னையெனின், எழுத்தானசையும், அசையாற்சீரும், சீராற்றளையும், தளையானடியும், அடியாற்றொடையும், தொடையாற்றூக்குமாதல்பற்றிக் காரணகாரியமுறைநோக்கிவைத்ததாம். அதுமேல் விளங்கும்.

க.—எழுத்து.

2. † உயிர், மெய், உயிர்மெய், குறில், நெடில், அளபெடை, வன்மை, மென்மை, இடைமை, குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரம், ஆய்தம், ஐகாரக்குறுக்கம், ஔகாரக்குறுக்கம், மகரக்குறுக்கம் என்னும் பதினைந்து திறத்தெழுத்தும் அசைக்குறுப்பாவனவாம்.

[என்னை,—

"உயிரே மெய்யே யுயிர்மெய் யென்று
குறிலே நெடிலே யளபெடை யென்று
வன்மை மென்மை யிடைமை யென்று
சார்பிற் றோன்றுந் தன்மைய வென்று
ஐஔ மகரக் குறுக்க மென்றுங்
கைம்மூ வெழுதது மாமசைக் குறுப்பே"

என்பவாகலின்.]

[எழுத்து, அக்ஷரம் என்பன ஒருபொருட்சொற்கள்.]

---

* குழல், நுதல், புருவம், கண், காது, நாசி, வாய், பல், முகம், கண்டம், தோள், முன்கை, அங்கை, கைவிரல், கையுகிர், கொங்கை, கொங்கைக்கண், வயிறு, ரோமரேகை, வயிற்றுமடிப்பு, இடை, உந்தி, மர்மஸ்த்தானம், தொடை, முழந்தாள், கணைக்கால், புறவடி, பரடு, குதி, கால்விரல், கால்நகம், தாள் என்பனவாம்.

† உயிரும் மெய்யும் போறலின் இவ்விருவகை யெழுத்திறகும் உயிர், மெய் என உவமவாகுபெயராய்க் காரணப்பொதுப்பெயராயின ; ஏனையவுமிவ்வாறேகொள்க.

3. அவற்றுள்,—உயிராவன:- அகரமுதல் ஔகாரமீருய்க்கிட ந்த பன்னிரண்டெழுத்துமாம்.

[என்னை—

" (அகரமுதல்) ஔகார விறுவாய்ப்
பன்னீ ரெழுத்து முயிரென மொழிப" எனவும்,

" அகர முதலா ஔகார மீறு
இசையொடு புணர்ந்த வீராறு முயிரே" எனவும்;

" அம்முத லீரா றாவி" எனவும்;

கூறுபவாகலின்.]

[ஆவி, உயிர், அச்சு, ஸ்வரம் என்பன ஒருபொருட்கிளவிகள்.]

4. மெய்யாவன:- ககரமுதல் னகர மீறாய்க் கிடந்த பதினெட் டெழுத்துமாம்.

[என்னை:—

" (ககரமுதல்) னகர விறுவாய்ப்
பதினெ ணெழுத்து மெய்யென மொழிப" எனவும்;

" கம்முதன்
மெய்ம்மூ வாறென விளம்பினர் புலவர்" எனவும்,

கூறுபவாகலின்.]

[மெய், உடம்பு, உறுப்பு, ஒற்று, புள்ளி, ஹல், வியஞ்சனம் என்பன ஒருபொருட்சொற்கள்.

என்னை—

" மெய்யுடம் புறுப்பொற் றிவைதா மொருபொருட்
செய்யு மென்று செப்பினர் புலவர்" என்றாராகலின்.]

5 உயிர்மெய்யாவன: - உயிருமெய்யுங் கூடிப்பிறப்பனவாம். அவை பதினெட்டு மெய்மேலும் பன்னிரண்டுயிரும் தனித்தனியே யிவருதலாலாகிய இருநூற்றுருபத்தாறெழுத்துமாம்.

[என்னை.—

" உயிரு மெய்யும் புணர்ந்த புணர்ச்சி
உயிர்மெய் யென்ப வுணர்ந்திசி னோரே" எனவும்;

" உயிரு மெய்யு மொருங்கியைந் தனவும்
உயிர்மெய் யென்ப வுணர்ந்திசி னோரே" எனவும்;

" உயிரீ ராறே மெய்ம்மூ வாறே
அம்மூ வாறு முயிரோ டுயிர்ப்ப
இருநூற் றொருபத் தாறுயிர் மெய்யே" எனவும்;

" புள்ளி யில்லா வெல்லா மெய்யும்
உருவுரு வாகி யகரமோ டுயிர்த்தலும்

ஏனை யுயிரோ டுருவுதிரிந் துயிர்த்தலும்
ஆயீ ரியல வுயிர்த்த லாறே" எனவும்;
"மெய்யின் வழிய துயிர்தோன்று நிலையே" எனவும்;
கூறுபவாகலின்.]

6. குறிலாவன:- அ, இ, உ, எ, ஒ, என்னும் இவ்வைந்துமாம்.

[என்னை:—
"குறிலோ ரைந்து மறிவுறக் கிளப்பின்
அஇ உஎ ஒவ்வென்னு மிவையே" எனவும்;
"அஇஉ,
எஒ வென்னு மப்பா லைந்தும்
ஓரள பிசைக்குங் குற்றெழுத் தென்ப" எனவும்;
"அஇ உஎ ஒக்குறி லைந்தே" எனவும், கூறுபவாகலின்.]

[குறில், ஹ்ரஸ்வம் என்பன ஒருபொருட்கிளவிகள்.]

7. நெடிலாவன: ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ ஔ என்னும் இவ்வேழுமாம்.

[என்னை:—
"ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ ஔவெனும்
ஏழு நெட்டெழுத் தென்ற வியல்பே" எனவும்;
"ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ
ஓ ஔ வென்னு மப்பா லேழும்
ஈரள பிசைக்கு நெட்டெழுத் தென்ப" எனவும்;
"ஆஈ ஊஏ ஐஓ ஔநெடில்" எனவும்; கூறுபவாகலின்.]

[நெடில், தீர்க்கம் என்பன ஒருபொருட்கிளவிகள்.]

8. அளபெடையாவன: - மாத்திரைகுன்றலிற் சீர்குன்றித் தளை கெடுகின்றவிடத்து யாப்பழியாமைப்பொருட்டு வேண்டப்படுவன வாம்.

[என்னை:—
"மாத்திரை வகையாற் றளைதம கெடாநிலை
யாப்பழி யாமையென் றளபெடை வேண்டும்"
என்பவாகலின்]

அவ்வளபெடை உயிரளபடை ஒற்றளபெடை என்று இரண்டு வகைப்படும்.

[என்னை:—
"உயிரள பெடையு மொற்றள பெடையுமென்
றுயிரண் டென்ப வளபெடை தானே"
என்றாராகலின்.]

9. உயிரளபெடைக்குச்சொல்லுமாறு:—உயிருள்நெட்டெழுத் தேழும் அளபெடுக்கும். அவையளபெடுக்குமிடத்து அவற்றின்

பின் அவற்றிற்கினமாகிய குற்றெழுத்துக்கள் வரிவடிவின்கண் அறிகுறியாய் வரும்.

[என்னை:—

"குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை நிறைக்கு
நெட்டெழுத் திம்ப ரொத்தகுற் றெழுத்தே" எனவும்;

"ஐஔ வென்னு மாயீ ரெழுத்திற் ,
கிகர வுகர மிசைநிறை வாகும்" எனவும்;

"இசைகெடின் மொழிமுத லிடைகடை நிலைநெடில்
அளபெழு மவற்றவற் றினக்குறில் குறியே" எனவும்;

கூறுபவாகலின்.]

அவ்வுயிரளபெடைதான் நான்குவகைப்படும்; தனிநிலையளபெடை, முதனிலையளபெடை, இடைநிலையளபெடை, இறுதிநிலையளபெடை என.

[என்னை:—

"தனிநிலை முதனிலை யிடைநிலை யீறென
நால்வகைப் படூஉமன பாய்வரு மிடனே" என்றாராகலின்.]

அவை வருமாறு:—

(1) ஆஅ, ஈஇ, ஊஉ, ஏஎ, ஐஇ, ஓஒ, ஔஉ என இவையேழுந் தனிநிலையளபெடை.

(2) ஆஅரிடம், ஈஇரிலை, ஊஉரிடம், ஏஎரிகள், ஐஇயவி, ஓஒரிகள், ஔஉவியம் என இவை யேழு முதனிலையளபெடை.

(3) படாஅகை, பரீஇயம், கழூஉமணி, பரேஎரம், வைஇயம், புரோஒசை, அவெளஉகம் என இவை யேழு மிடைநிலையளபெடை.

(4) கடாஅ, குரீஇ, கழூஉ, மிலேஎ, கடைஇ, அரோஒ, அவெளஉ என இவ்வேழு மிறுதிநிலையளபெடை.

இனி, செய்யுளோசைகுன்றுமிடத்தும் இன்னிசை நிறைக்கவும் சொல்லிசை நிறைக்கவும் வரும் அளபெடைகளும் உண்டு. இன்னிசைநிறைக்கவருமளபெடையாவது,—குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்தாக நீண்டு இன்னிசைநிறைத்தற்பொருட்டளபெடுப்பது. சொல்லிசைநிறைக்கவருமளபெடையாவது,—பெயர்ச்சொல் வினையெச்சச்சொல்லினிசையைநிறைத்தற்பொருட்டளபெடுப்பது.

அவை வருமாறு:—

"கெடுப்பதூஉங்கெட்டார்க்குச்சார்வாய்மற்றாங்கே, யெடுப்பதூஉமெல்லாமழை"—இதனுள், கெடுப்பதும் எடுப்பதும் எனநிற்பினும் செய்யுளோசைகுன்றாதாயினும், இன்னிசைநிறைத்தற்பொருட்டுக் குறில் நெடிலாய்

அளபெடுத்தமைகாண்க. "உரனசைஇயுள்ளந்துணையாகச்சென்றார், வரனசைஇயின்னுமுளேன்,"—இதனுள், உரனசை வரனசை எனநிற்பினும் செய்யுளோசை குன்றாதாயினும், விருப்பமெனப்பொருள்படும் நசையென்னும் பெயர்ச்சொல், விரும்பியென வினையெச்சப்பொருள்படும்பொருட்டு வினையெச்சச் சொல்லாதற்கு நசைஇ என அளபெடுத்தமைகாண்க.

இனி, உயிரளபெடையெல்லாம் இயற்கையளபெடை, செயற்கையளபெடையென இருவகைப்படுமென்றும்; அவற்றுள் இயற்கையளபெடையாவது,—இசை, விளி, பண்டமாற்றூர்த்தல், புலம்புதல், முறையிடுதல் ஆறிடத்துச் சொற்குப்பின்றோன்றாது கூடப்பிறப்பது எனவும்; செயற்கையளபெடையாவது,—சீர்தளைவழுவினவிடத்துவரும்செய்யுளிசை [அசைநிலை] யளபெடையும், இன்னிசையளபெடையும், சொல்லிசையளபெடையும் எனப்பட்டு, சொற்பிறந்தபின் புலவன் பெய்துகொள்வதெனவும் கூறுவர்.

இனி, குரீஇ, ஆஉ, மகஉ, குழூஉ என்றாற்போல்வனவும் இயற்கையளபெடையேயாம்.

10. ஒற்றளபெடைக்குச் சொல்லுமாறு:—ஒற்றுக்களுள் ங ஞ ண ந ம ன வ ய ல ள ஆய்தம் என்னும் பதினோரொற்றுங் குறிற்கீழும் குறிலிணைக்கீழும்வந்தளபெடுத்து இடைநிலையளபெடையும் இறுதிநிலையளபெடையுமாகும். அவ்வாறு அளபெடுத்தனவற்றிற்கு அவற்றின்பின் அவ்வெழுத்துக்களே வரிவடிவின்கண் வேறறிகுறியாய்வரும்.

[என்னை:—

"ஙஞண நமன வயலள வாய்தம்
எனுமிவை யீரிடத் தளபெழு மொரோவழி" எனவும்,
"வன்மையொடு ரஃகான் ழஃகா னொழிந்தாங்
கன்மை யாய்தமோ டளபெழு மொரோவழி" எனவும்,

கூறுபவாகலின்.]

அவை வருமாறு:—

மங்ங்கலம், மஞ்ஞ்சு, மண்ண்ணு, பந்ந்து, அம்ம்பு, மின்ன்னு, தெவ்வ்வர், வெய்ய்யர், செல்ல்க, கொள்ள்க, எஃஃகு எனக் குறிற்கீழ்ப்பதினோரொற்றுமளபெழுந்தவாறு.

அரங்ங்கம், முரஞ்ஞ்சு, முரண்ண்டு, பருந்ந்து, அரும்ம்பு, முரன்ன்று, குரவ்வ்வை, அரைய்ய்யர், குரல்ல்கள், திரள்ள்கள், வரஃஃகு எனக் குறிலிணைக்கீழ்ப்பதினோரொற்றுமளபெழுந்தவாறு.

இவ்விருபத்திரண்டு புள்ளியளபெடையுஞ் செய்யுளகத்தல்

லது பரவை வழக்கினுள் வாராவெனக்கொள்க. [பரவைவழக்கு= உலகவழக்கு.]

11. வன்மையாவன:— க ச ட த ப ற. மென்மையாவன:— ங ஞ ண ந ம ன. இடைமையாவன:— ய ர ல வ ழ ள.

[என்னை:—

"வல்லினங் கசட தபறவென வாறே"
"மெல்லினங் ஙஞண நமனவென வாறே"
"இடையினம் யரல வழளவென வாறே" எனவும்;
"வன்மை யென்ப கசட தபற"
"மென்மை யென்ப ஙஞண நமன"
"இடைமை யென்ப யரல வழள" எனவும்;
"வல்லெழுத் தென்ப கசட தபற"
"மெல்லெழுத் தென்ப ஙஞண நமன"
"இடையெழுத் தென்ப யரல வழள"
"அவைதாம
புள்ளியொடு நிலைய வியல்பென மொழிப
புள்ளியில் காலை யுயிர்மெய் யாகும்" எனவும்

கூறுபவாகலின்]

12. குற்றியலுகரம் வருமாறு: நெடிற்கீழும், நெடிலொற்றின் கீழும், குறிலிணைக்கீழும், குறிலிணையொற்றின்கீழும், குறினெடிற் கீழும், குறினெடிலொற்றின்கீழும், குற்றொற்றின்கீழும் என்று இவ் வேழிடத்து ஆறுவல்லெழுத்திணையுமூர்ந்து உகரம்வந்தால் அது குற்றியலுகரம் என்று வழங்கப்படும்.

[என்னை:—

"நெடிலே குறிலிணை குறினெடி லென்றிவை
ஒற்றொடு வருதலொடு குற்றொற் றிறுதியென்
றேழ்குற் றுகரக் கிடனென மொழிப"
"எழுவகை யிடத்துங் குற்றிய லுகரம்
வழுவின்றி வருஉம் வல்லா றூர்ந்தே"

என்றாராகலின்]

அவைவருமாறு:—

(1) நாகு, காசு, காடு, காது, காபு, காறு என நெடிற்கீழ் ஆறுவல்லெழுத் திணையுமூர்ந்து குற்றியலுகரம்வந்தவாறு.

(2) நாக்கு, காச்சு, காட்டு, காத்து, காப்பு, காற்று என நெடிலொற்றின் கீழ் ஆறுவல்லெழுத்திணையு மூர்ந்து குற்றியலுகரம் வந்தவாறு.

(3) வரகு, முரசு, முருடு, மருது, துரபு, கவறு எனக் குறிலிணைக்கீழ ஆறுவல்லெழுததிணையு மூர்ந்து குற்றியலுகரம் வந்தவாறு.

(4) அரக்கு, பொரிச்சு, தெருட்டு, குருத்து, பொருப்பு, சிரற்று எனக் குறிலிணையொற்றின்கீழ் ஆறுவல்லெழுத்தினையுமூர்ந்து குற்றிய லுகரம் வந்தவாறு.

(5) அசோகு, பலாசு, மலாடு, கெடாது, புதாபு, விராறு எனக் குறினெ டிற்கீழ் ஆறுவல்லெழுத்தினையு மூர்ந்து குற்றியலுகரம் வந்தவாறு.

(6) நமாக்கு, தடாச்சு, பஞாட்டு, கடாத்து, புதாப்பு, விராற்று எனக் குறினெடிலொற்றின்கீழ் ஆறுவல்லெழுத்தினையு மூர்ந்து குற்றிய லுகரம்வந்தவாறு.

(7) அக்கு, கச்சு, கட்டு, கத்து, கப்பு, கற்று எனக்குற்றொற்றின் கீழ் ஆறுவல்லெழுத்தினையுமூர்ந்து குற்றியலுகரம் வந்தவாறு.

இனி குற்றியலுகரம் அறுவகைப்படுமென்பாருமுளர். அவை யாவன.—ஈரெழுத்தொருமொழி, உயிர்த்தொடர்மொழி, இடைத் தொடர்மொழி, ஆய்தத்தொடர்மொழி, வன்றொடர்மொழி, மென் றொடர்மொழி என்றிவை.

[என்னை:—

“ஈரெழுத் தொருமொழி யுயிர்த்தொடரிடைத்தொடர்
ஆய்தத் தொடர்மொழி வன்றொடர் மென்றொடர்
ஆயிரு மூன்றே யுகரங் குறுகிடன்” எனவும்;

“நெடிலோ டாய்த முயிர்வலி மெலியிடைத்
தொடர்மொழி யிறுதி வன்மையூ ருகரம்
அஃகும் பிறமேற் றொடரவும் பெறுமே” எனவும்;

கூறுபவாகலின்]

13. குற்றியலிகரம் வருமாறு: - உகரந்திரிந்தும் திரியாதும் யகரமோடியைய பின்கண்வந்த இகரங் குற்றியலிகரமெனப்படும்.

[என்னை:—

“யகர முதல்வரி னுகர மொழிய
இகரமுங் குறுகு மென்மனார் புலவர்” எனவும்;

“வல்லெழுத் தாறொ டேழுவகை யிடத்தும்
உகர மனையாம் யகரமோ டியையின்
இகரமுங் குறுகு மென்மனார் புலவர்” எனவும்,

“யகரம் வரும்வழி யிகரங் குறுகும்
உகரக் கிளவி துவரத் தோன்றாது” எனவும்,

கூறுபவாகலின்]

வரலாறு:—நாகியாது, காசியாது, காடியாது, காதியாது, காபியாது, காறியாது எனவரும். ஒழிந்தனவுமிவ்வாறே யொட்டிக்கொள்க.

இனித்திரியாது வந்தகுற்றியலிகரம்வருமாறு:—கேண்மியா, சென்மியா வெனக்கொள்க.

[என்னை:

"குற்றிய லிகர நிற்றல் வேண்டும்
யாவென் சினைமிசை யுரையசைக் கிளவிக்
காவயின் வருஉ முகர மூர்ந்தே" என்றுராகலின்]

14. ஆய்தம் ஒருமொழியுள் வருகின்றுழிக் குற்றெழுத்திற் கீருய் உயிர்மெய்யாகியவல்லெழுத்தினைச் சார்ந்துவரும்.

[என்னை:—

"குறியதன் முன்ன ராய்தப புள்ளி
உயிரொடு புணர்ந்தவல் லாறன் மிசைத்தே"

என்றுராகலின்.]

வருமாறு:—அஃகம, வெஃகம், எஃகு, கஃசு, கஃடு, கஃது, கஃபு, கஃறு, எனக்கொள்க. தொடர்மொழியுள்ளும் அவை வருமாறு வந்துழிக்காண்க.

[ஆய்தம், அக்கேனம், தனிநிலை, புள்ளி, ஒற்று, இவை ஒருபொருட் கிளவிகள். என்னை:—

"அக்கேன மாய்தந் தனிநிலை புள்ளி
ஒற்றிப் பால வைந்து மிதற்கே."

என்றுராகலின்.]

15. ஐகார ஔகாரக்குறுக்கம் வருமாறு: - ஐகாரம் தனியேநின் றொருபொருளைச் சொல்லுதற்கண்ணும், தன்னைக்கருதித்தன்பெயர் கூறுமளவிலு மல்லாதவழி மொழி முதலிடைகடையென்னு மூன்றி டத்தும் மூன்னும் பின்னு மிருமருங்குமாயவெழுத்தின்றொடர்பாற் றன்மாத்திரையிற் குறுகும்; ஔகாரமும் தனியேநின்று ஒருபொரு ளைச்சொல்லுதற்கண்ணும், தன்னைக்கருதித்தன்பெயர் கூறுமளவி லுமல்லாதவழி மொழிமுதற்கட் பின்வருமெழுத்தின்றொடர்பாற் றன்மாத்திரையிற்குறுகும்

[என்னை:—

"மொழிமுத லிடைகடை யெனுமூன் றிடத்தும்
அழியா தைகா ரங்குறு கும்மே" எனவும்;
"தற்சுட் டளபொழி யைம்மூ வழியும்
நையு மௌவு முதலற் றாகும்" எனவும்,

கூறுபவாகலின்]

வருமாறு:—

ஐப்பசி, மைப்புறம், ஐக்கட்டி,
சடையன், கொடையன், உடைவாள், கடைவாள்;
குவளை, தவளை, திணை, பனை;
பௌவம், மௌவல், கௌவை..

[இவற்றுள், ஐகாரக்குறுக்கம் மொழிமுதற்கணென்றனைமாத

திரையாயும், ஏனையவிடங்களி லொருமாத்திரையாயும்; ஔகாரக் குறுக்கம் மொழிமுதற்கணொன்றரைமாத்திரையாயும் குறுகுமெனக் கொள்க. அவ்வாறுகொள்ளாக்கால், "வைகலும்வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார், வைகலும்வைகலை வைகுமென்றின்புறுவர், வைகலும வைகற்றம் வாழ்நாண்மேல்வைகுதல், வைகலை வைத்துணரா தார்" எ - ம், "கைவேல்களிற்றொடுபோக்கி வருபவன், மெய்வேல்பறியா நகும்" எ - ம், "ஔவியநெஞ்சத்தானாக்கமுஞ் செவ்வியான், கேடு நினைக்கப்படும்" எ - ம், வரும் இலக்கியங்கட் கிலக்கணமின்றாய் முடியுமென்க.]

16. மகரக்குறுக்கமாமாறு: - மகரமொரோவிடத்து அரைமாத்திரையிற் குறுகிக் கான்மாத்திரையாம்.

அங்ஙனங்குறுகுமிடத்துவகரமொடுகூட்டத்தின்கண் குறுகுமெனவறிக.

[என்னை:—

"வகார மிசையு மகாரங் குறுகும்" எனவும்

"வகரமொ டியையின் மகாரமுங் குறுகும்" எனவும்

"னனமுன்னும் வஃகான் மிசையுமக குறுகும்" எனவும்

கூறுபவாகலின்.]

வரலாறு:—வரும்வண்டி, வாழும் வணிகன்சூழும்வாவிகள் எனக்கொள்க. பிறவழியானும் வந்தவழிக்கண்டுகொள்க.

17. இனி, ஓரெழுத்தே பொருபொருளைப்பயந்து நிற்பன சிறப்பெழுத் தென்றும், இயைந்துபொருள்பயப்பன உறுப்பெழுத்தென்றும் வழங்கப்படும்.

18. எழுத்தெல்லாம் உயிரும், மெய்யும், உயிர்மெய்யுமென வழங்குவனவற்றை இவ்வாறுவிகற்பித்துக்கூறியது எழுத்துக்களது பெயர்வேறுபாடெல்லாமுணர்த்துவதற்கும், இப்பெயர்களையே பெயராக்கி மேலே செய்யுள்களை யெடுத்தாளுவதற்குமாமென்க.

19. சிறுந்தளையுங் கெடவ்ந்தவிடத்துக் குற்றியலிகரமும், குற்றியலுகரமும், உயிரளபெடையும் அலகுகாரியம் பெறுமல், குற்றியலிகரமும், குற்றியலுகரமும் ஒற்றியல்பினவாயும், உயிரளபெடைகள் நெட்டெழுத்தியல்பினவாயும் நிற்கும். ஒன்றரைமாத்திரையென்றோதப்பட்ட ஐகாரக்குறுக்கம் குற்றெழுத்தேபோலக் கொண்டு அலகிடப்பெறும். ஒற்றுக்கள் அளபெழுந்த விடத்தே அலகு பெறுவனவன்றி அளபெழாதவிடத்து அவை அலகுபெறா.

[தொடர்ச்சி.]

தர்மோபதேசம்.*

[பிள்ளைபேய் பித்தன் பிணியாளன் பொன்னேக்கி
வெள்ளை களிவிடமன் வேட்கையான்—றெள்ளிப்
புரைக்கப் பொருளுணரா னென்றிவரே நூலை
யுரைத்தற் குரிமையிலா தார்.

(இ - ள்) பாலனும், பேய்கொண்டானும, பித்தனும், வியாதியாளனும், தனமோசியும், அடக்கமிலாதானும், களிப்பானும், கவிஷமனும், தன்னுரைமேற்படுப்பானும், தோஷக்கிராகியும் என்றிச் சொல்லப் பட்டாரியாவருக்கும் தர்மமுரைக்கலாகாது; எ - று.

அட்டை கிளிவெரு காடெருமை வல்லூறு
குட்டற் குடங்கல் லொடுமண்ணு—மட்டக்கண்
ணெய்வடிநா போல்வாரை நீத்தன்ன மேயோலும்
மெய்யுணர்வார் கேட்டல் விதி.

(இ - ள்.) அட்டை ஊனமுள்ளவிடத்தைப் பற்றினுற்போல தோஷக்கிராகியாயிருப்பானும்; கிளி சொல்லிற்றே சொல்லும தல்லது தன்றெலொன்றுந்தேர்ந்துரைக்கமாட்டாது, அதுபோல் பரிக்ஷையில்லாதானும்; வெருகு அடங்கியொடுங்கிப்பார்த்திருந்து வந்துற்ற சீவனைப்பிடித்துப் பக்ஷிக்குமது போலப பார்த்தார்க்குச் சாதுபோன்றிருந்து ஹிம்சாதிகளைநிகழ்த்துவானும்; ஆடு எல்லார்க்குளகுந் தின்னுமதுபோல் எல்லாத் தெய்வமு மெல்லாத்தர்மமும் ஒக்குமென்றிருந்து நன்று தீதென்று பரீக்ஷையறியாதானும்; எருமை தெளிந்த நீர்குடித்துச் சாணகமு நீருமிட்டு அங்நீரைக்கலக்கிப் போகுமது போல தர்ம்மசிரவணஞ்செய்யப்புக்கு ஏதேனுங் குற்றம்நாடிச்சொல்வானும்; வல்லூறு பிடித்ததுவிடாமற்பற்றினுறபோல சர்வசீவதயாபரமே தர்ம்மமென்பதோர்பரிக்ஷையின்றிப் பற்றிதது விடேனென்றிருக்கும் அஜ்ஞானியும்; பின்னபாஜனத்தட்டின்ஜலம்போல எத்தனைநாள் தர்மத்தைக் கேட்டுங் கொள்ளமாட்டாத குனிய ஹ்ருதயனும்; கல் எத்தனைநாள் நீரிற் கிடப்பினும மெத்தென்றுதவாறுபோல எத்தனைநாள் தர்மங் கேட்பினும் உட்புகாத மனமுடையானும்; மண் நீரகனைடபோது நெகிழ்ந்து அல்லாத பொழுது நயங்கெட்டு வலிக்குமதுவேபோல தர்ம்மசிரவணங் கேட்டபொழுது நெகிழ்ந்து அல்லாதபொழுது வலித்திருககும் மனமுடையானும், நெய்வடிநார் சாரமான வஸ்துவைவிட்டு துஸ்ஸாரத்தை சங்கிரகித்தாற்போல தர்ம்மம்விட்டு தோஷம் பிடித்திருக்கும் மனமுடையானும், ஆகிய இச்சொல்லப்பட்டவாக்கன்றி, க்ஷீரோதகத்தில் நீரொழியப் பால்நுகரும் ஹம்ஸம் போல தோஷத்தை தவிட்டு குணக்கிராகியாயிருப்பாரே தர்ம்மசிரவணஞ் செய்தற்கு உரியர், எ - று.]

---

* இவ்விஷயம் நமது நணபராகிய ஒரு ஜைனரால் எழுதி யனுப்பப் பட்டது. இதிலுள்ள பலவிஷயங்களும் பொதுவாய்ப் பலர்க்கும் உபயோகப்படுமாகையால் இப்பத்திரிகையில் இதற்கு இடங்கொடுக்கப்பட்டது.— பத்திராதிபர்.

நாவலர் தீவிற் பூவலர் பொழில்சூழ் குலபர்வதங்களால் கூறிடப்பட்ட ஏழுநாட்டினுள்,—

"பரவையினீர்ப்புனன்முகந்துமிசையெழுந்துபயோதரங்க
ளிரவிமிகுவிபுலகிரிமிசையின்மிகப்புயல்பொழியக்
காரகிலின்குறடேக்கிக்கருமாவினெயிறுகொடு
வேரிமிகுமதுமலர்கள்மேன்மேலாக்கொண்டெழுந்து
சந்தனத்தைதமுறித்தெறிந்துதமணியத்தின்றழைவாரிச்
சிந்தூரமிலவங்கந்திமிசுதெறுங்கர்ப்பூரம்
கறையடியின்கொடியினொடுகணமயிற்பீலியைவாரித்
துறைதுறையின்புகந்தள்ளிச்சுரும்பெழுந்தின்னிசையார்ப்ப
அங்குநின்றுபோந்திழிந்தரும்பாலைபுறக்கிட்டுக்
கொங்குலவுமலர்முல்லைக்கோவலர்களிடங்குறுகிக்
கொன்றைமலர்பொன்காட்டக்கோபமெழில்வாய்காட்ட
மன்றலருங்காந்தண்மலர்கைகாட்டவளம்பெருகி
* * * *
மாதவியின்பொழினுழைந்துமலர்தொகுத்துச்சினைமுறித்துத்
தாதவிழுஞ்சண்பகத்தைத்தடித்தீர்த்துத்தலைக்கொண்டு
கற்பகத்தின்வனஞ்சாடிக்கழுநீரின்மலர்கவர்ந்து
பூகத்தின்பொழினுழைந்துபுன்னாகக்கோடிறுத்து
நாகத்தின்மலர்பறித்துநாளிகேரத்திடைபுக்கு
வரம்பேறித்தாங்கொண்டுமெதிப்பரியவயன்மண்டிக
கரும்போடுபெருஞ்செந்நெற்குலையுந்திக்கமலத்திற்
புள்ளெழுந்துபுறம்பாயப்புனல்பாயக்கருமேதி
மள்ளர்களுடன்பாயவயலின்மிசைக்கயல்பாயச்
சங்கீன்றவெண்முத்துஞ்சலஞ்சலமும்பசும்பொன்னும்
அங்கங்கேயுழவர்களுக்களித்தினிதுதிரைக்கரத்தால்
எங்கெங்குஞ்சென்றெய்தியிருமருங்கும்பொருதலைத்து
மங்கையர்கண்மனம்போன்றுவருகலுழிநுரைசுமந்து
அறவோர்தம்பொருள்போன்றங்ககவிடத்திற்பொருள்பெருக்கி
நிறைவாகத்தெளிந்தெங்குநிரம்பித்தன்வளம்பெருக்கி
யன்னதுசூழ்பெருவளநாட்டளப்பரியகாட்சியது"

ஆகிய பரதக்ஷேத்திரத்துள்

"குன்றனையமாடமிடைக்கோபுரமுஞ்செய்குன்றும்
மன்றலருஞ்சோலைகளும்வாவிகளு - மென்றும்
விளைவருச்செய்கைவிருப்பருக்காட்சி
யளவருத்தொன்னகரமாமது.
பண்ணொலியும்யாழொலியும்பல்லியங்களார்ப்பொலியும்
எண்ணொலியும்வேதியர்தம்மின்னொலியும் - மண்ணுலகின்

அம்பரஞ்சேர்நீடுகொடியாடுமெணிநகர
மும்பருஞ்சேர்வானுலகேயொப்பு."

என்னு மின்னதொல் சிறப்பினையுடைய அயோத்திமாநகரத்தில்

"அன்பினுன்மன்னுயிர்களோம்பியறநெறியால்
இன்பினுல்வையமினிதேத்த - முன்புநிகழ்
நீதியால்வேந்தர்திறைகொணர்ந்துநின்றிறைஞ்ச
ஆதியாளுண்டானரசு"

என்று தர்மமார்க்கம் தலைசிறப்பத் திறைகொணர்ந்து தேர்வேந்தர் முறை முறை யடிவணங்க ஷட்கண்டாதிபதியாய்ச் *சகலசக்ரவர்த்தியாயிருந்த சகரனென்போன் தொண்ணூற்றாறுயிரம் தேவிமாரோடும், மூன்னூற்றறு பதின்மர் மடையரோடும், மூன்றரைக்கோடி பந்துவர்க்கத்தோடும், மெய்காப்பாளர் பதினுயிரம் களைபத்த தேவரோடும் கூடியிருந்து, வண்டோகை, மானுகை, பிங்கலிகை, பத்மை, சங்கை, வேசங்கை, காலை, மஹாகாலை, சவ்வாதமென்று பெயர்பெற்ற †நவநிதிகளும் தனது கட்டளைப்படியே

---

* ஒருகோடி கிராமம் ஆள்வான் மகுடவர்த்தனனும்; மகுடவர்த்தனர் ஐந்நூற்றுவரை வணக்கியாள்வான் அதிகராஜனும்; மகுடவர்த்தனர் ஆயிரவரைவணக்கியாள்வான் மகாராஜனும்; மகுடவர்த்தனர் இரண்டாயிரவரை வணக்கியாள்வான் அர்த்தமண்டலிகனும்; மகுடவர்த்தனர் நாலாயிரவரை வணக்கியாள்வான் மண்டலிகனும்; மகுடவர்த்தனர் பதினுறுயிரவரை வணக்கியாள்வான் அர்த்தசக்ரவர்த்தி யென்றும் வாசுதேவனென்றுமாம்; மகுடவர்த்தனர் முப்பத்திரண்டாயிரவரை வணக்கியாள்வான் சகலசக்ரவர்த்தியாகும், என்பர்.

† "வண்டோகை மானுகை பிங்கலிகை யேபதுமை, விண்டோயுஞ் சங்கையே வேசங்கை—தண்டாச்சீர்க், காலையே மாகாலை சவ்வாதமே பெயர்கள், ஆகுமாமென்றுரைப்பாராய்ந்து." (1) "சாலிமுதலாகிய தானியமனைத்தும், ஏலமின்கோடெழில்திகழ்மருந்து, தண்டுதலின்றி வண்டோகை கொடுக்கும்; (2) கத்திதோமரந் தண்டெழுநாஞ்சில், வித்தகவாள்வளை விற்கணை பிறவு, மிக்கவாயுதம் விரலங்காக்கை, மக்களாயினையன மானுகை கொடுக்கும்; (3) பெரியோர் சிறியோர் பேதையர் தமக்கும், கரிபரிதேர்க்குங் கவினுடைமணிப்பூண், சிங்குதலின்றி பிங்கலிகை கொடுக்கும்; (4) துகிலொடு நூலுங் கவரியுஞ்சவரியும், தகவுதினியுந் தான் பதுமையே; (5) நன்ணிய காற்றுஞ் சந்தனக்குழம்பும், புண்ணிய நறுநீர்த்திவலையும் நிழலும், என்றிவை முதலாச் சங்கை பயக்கும்; (6) தாளமுஞ் சங்குஞ் சகண்டையுந் திமிலையும், காளமுங்குழலுங் கரடியுந்துடியும், வீணையும் யாழும் விளங்குருளிகையும், இனையனபிறவும் வேசங்கை கொடுக்கும்; (7) எழுத்துஞ்சொல்லும் பதமுஞ் சுலோகமும், விழுத்தகுநூலும் புராணமும் விருத்தமும், காலை யென்னும் தனநிதி கொடுக்கும்; (8) உழவுந் தொழிலும் வரைவும் வாணிகமும், செழுமிசை விச்சையும் சிலமும் பிறவும், வழுவுதலின்றி மாகாலை கொடுக்கும்;

காத்து நிற்க, எண்பத்துநானகுலக்ஷம் பத்திரஹஸ்த்தியும், அத்துணை
ரதங்களும் பதினெட்டுக்கோடி ஜாத்யசுவங்களும், எண்பத்துநான்குகோடி
காவாள்களும் முதலிய அநேக விபவங்களையுடைய சகரசக்ரவர்த்தி
இஷ்டவிஷய காமபோகங்களையநுபவித்துச்செல்லாநின்றகாலத்து அறுபதினா
யிரம் புத்திரருற்பவித்து யௌவனமும் வித்தையும் ஸ்ரீயும் பெருகிச்செல்லா
நிற்கத் தாதையாகிய சகரனைக்கண்டு மக்கள் அனைவரும் எங்களுக்கு ஒருபணி
ஏவவேண்டுமென்றுரைப்ப, நமக்கரியவும் பெரியவுமாயிருப்பன லோகத்திலில்
லை, நீங்களுங்கள் விபவங்களை யநுபவித்து விளையாடியிருப்பதே பணியென்று
சக்ரவர்த்தி யுரைப்பவும், பின்னையும் திவசந்தோறும் தங்களிஷ்டத்தைத் தந்
தைக்கறிவிப்பக்கேட்டு, பரதேசுவரனென்னும் சகலசக்ரவர்த்தி கயிலாசமெ
ன்னும் பாவதத்தின்மேல் பஞ்சவர்ண ரத்தினங்களால் சயித்தியாலயங்களைச்
செய்து இருபத்துநால்வர் தீர்த்தகரர் தத்தத்வர்ணத்தார் ரத்தினமயமாகிய பிர
திமைகளைச் செய்வித்தான். அவன்குமாரன் அர்க்ககீர்த்தியென்பான் அம்
மலையை அஷ்டாபதமாகச் செய்வித்தான். அப்பிரதிமைகளுக்கு ரக்ஷை
யாக பூசார்க்கு அகோசரமாக அதனைச்சூழ அகழ்செய்து கங்கையினீரைத்
தந்துசெய்மினென்றலும், மகாபிரசாதமென்று நமஸ்காரஞ்செய்து சக்ர
வர்த்தி பணியென்று தண்டரத்தினத்தையிடுதலும் அப்பர்வதத்தை பிரத
க்ஷிணமாக அகழ்செய்து வந்ததனைக்கண்டு அறுபதினாயிரவர்க்கு மூத்த ஜந
தேவியுடைய புத்திரன் பகீரதியை நீ தண்டரத்தினத்தைக் கைக்கொண்டு
போய் கங்கையின்நீரைத் தருவாயாகவென்று விட்டிருக்கு மெல்லைக்கண்,
பலபத்திரனென்பான் சக்ரவர்த்தியினுடைய மடையன் ஆயுஷ்யாவஸாந
மானகாலத்துச் சக்ரவர்த்திசென்று பஞ்சநமஸ்காரஞ் சொல்லக் கைக்
கொண்டு சரீரம்விட்டு ஸௌதர்ம கல்பத்து சுப்பிரபனென்னுந் தேவனாய்த்
தோன்றி தன்னுடைய முற்பவத்தை அவதிஜ்ஞானத்தாலறிந்து என்னுடைய
ஸ்வாமி என்னை ரக்ஷித்தவனுக்கு பிரத்தியுபகாரம் பண்ணுவேனென்று சிந்
தித்து பிரஸங்க ரூபத்தினுல்வந்து இவனுக்கு வைராக்ய ஹேதுவாகிய கார
ணங்களைப் பலவுங்காட்டவும் சொல்லவும் வைராக்யம் வாராமைகண்டு எப்
பிரகாரத்தினுலிவனை வைராக்யபாஜனுகுவேனென்று இருந்தபின்னை, இப்
பொழுது அறுபதினாயிரவர் மக்களும் இங்கேவந்து நின்றமையறிந்து இது
காலமென்று நினைந்து நாகேந்திரனுய்வந்து சகரபுத்திரரைக்கண்டு தரணி
யாளுஞ் சக்ரவர்த்திகளுக்கு பூமியல்லது கீழாட்சியுண்டோ? என்னுடைய
லோகத்தளவும் உம்முடைய தண்டரத்தினத்தை ஏவவல்லீரோ? எம்மில்
மிகரில்லையென்று கர்வித்தீரோ வென்று பல பருஷவாக்கியங்கள்சொல்ல,
ஷட்கண்டாதிபதியாய் ஸமஸ்த லோகங்களைச்சாதித்து ராஜ்யஞ்செய்கின்ற
சக்ரவர்த்திக்கு பூமி இத்துணையென்று வரையறுத்துரைத்த உன்னுடைய

(9) மரகதம் வச்சிரம் வயிடூரியமும், ப்ரவிய நீலமும் பதுமராகமும், கோமே
தகமும் கொழும் புட்பராகமும், தாமமு முத்தும் நடமாணிக்கமும், இந்திர
நீலமோ டெழுவகை லோகமும், தவ்வுதலின்றிச் சுல்வாத மியும்."

ஆயுஷ்யம் இற்றையளவே யாகல்வேண்டுமென, நாகராஜன் மகாரோஷஸ்த் தனுய் இவர்கள் ஆங்காரத்தைக்கெடுக்கவேண்டுமென்று தன் வித்தையினாலே அறுபதினாயிரவரையும் மரிக்கும்வண்ணம் நோக்கினான்; நோக்குதலும் அறுபதினாயிரவரும் ஒருங்கே மரித்துப்பார்சேர்ந்தார். அதுகண்டு சுப்பிரபனென்னுந்தேவன் சக்ரவர்த்திக்குப் பிரத்யுபகாரம் பண்ணவேண்டி ஒரு வ்ருத்த ப்ராஹ்மண வேஷங்கொண்டு சக்ரவர்த்திகோயில்வாயிலிலேநின்று அவிதா விட, ராஜாவும் அதுகேட்டு அங்கவனையழைத்து நீ அவிதாவிடுகின்ற தென்னென்றுவினவ, யான் வினவிற்று ஆராய்ந்து கொடுக்கவல்லையாயின் சொல்வனென்று பிராமணன் சொல்லக்கேட்டு, சக்ரவர்த்தி நான் ஆராயாதபக்ஷத்தில் மற்றுனக்கு ஆராய்வாருண்டோ? யானே ஆராய்ந்து கொடுக்கின்றேன் சொல்லென்ன, எனக்குப்புத்திரரில்லாமையி லனேகம்பிரயத்தினத்தினின்றும் தெய்வங்களைப் பிரார்த்தித்து அரிதாகப்பெற்ற புத்திரனை ம்ருத்தியுராஜன் கொண்டுபோனான். அவனைப் பெயர்த்துந் தரல்வேண்டுமெனகவென்றலும், அதுகேட்டு முன்னந் தானவனுக்கு வியவஸ்தைபண்ணின கிரமத்தையும் ம்ருத்தியுகொண்டஜீவனை மீட்பதினருமையையு நினைத்து சித்ரதரனென்னும் பிரதானமந்திரியைக் கூவிக்கொண்டு தானுமவனும் பிராமணன் வசனத்தை விசாரித்து பிரதியுத்தரங்கண்டு பிராமணனைநோக்கி ஓமம்பண்ணினாலல்லது உன்மகனை எழவேட்கவாராது; ஓமத்துக்கரியவும் பெரியவுமாகிய வஸ்துக்களெல்லாம் எம்பக்கலிலேயுள, இனி யெளியவாயிருப்பன இரண்டுவஸ்துக்களுள; அவையுன்னாலன்றித் தரவாரா; அவையாவை யென்பாயாகில், தம்வம்சத்திலே யாவரும் எக்காலத்துஞ் சாவாதாருடைய மனையிற் புல்லும் நெருப்புங் கொண்டுவரவல்லையாயில் உன்மகனை ஓமத்திலே எழவெட்போமென்றுரைப்ப, வேதியனும்போய நகரமுற்றுந்திரிந்து எங்கும் அவை பெற்றிலேனென்று சொல்ல, அரசன் சொல்லுவான்: முன்பு பலசக்ரவர்த்திகள் இப்பூமியாண்டார் அவர்தாம் மிருத்தியுகொண்ட ஜீவனைப் போத்தாரென்று கேட்டறிவதுண்டோ? பிறந்தார் யாவரும் இறவாதாரின்மையும், போன ஜீவனும் மீட்கவொண்ணாமையுமறிந்து, அறியாதழுவதென்னோ? கூற்றுக் கழுது கண் குருடாயிற்று என்று தேற்றமுடையார் சொற்கேளாதே திகைப்பதென்னென்ன, அதுகேட்டு வேதியன் துக்கமும் பிணியுந் தம்மை வந்துற்றபொழுது எல்லாருஞ் சகிப்பார்கள், உற்றபொழுது ஒருவருஞ் சகிப்பாரில்லை என்றலும், ராஜராஜன்,—

அறிவெனப் படுவது துன்பந் துடைத்தல்
செறிவெனப் படுவது மும்மையுஞ் செறிதல்
ஆண்மை யெனப்படுவ தைம்புலன் வென்றல்
கேண்மை யெனப்படுவது கேட்டிடத் துதவல்
அருமை யெனப்படுவ தறநெறி வழுவாமை
பெருமை யெனப்படுவது பிறனில் விழையாமை
அறமெனப் படுவ தாருயி ரோம்பல்
உறவெனப் படுவ தற்றுழி நிற்றல்

வாய்மையெனப் படுவது வருந்தா துரைத்தல்
தூய்மையெனப் படுவ துள்ளந் தூய்மை
இன்பமெனப் படுவ தீறி லின்பம்
அன்பெனப் படுவ தார்வ முடைமை
தவமெனப் படுவது தான்பிறர்ச் செருமை
விரதமெனப் படுவது கொல்லா விரதம்
என்றுகூறிட், பின்னும்

ஓடு நீரு மாடுந் துகளுங்
காற்றின்முன் விளக்குங் கடும்பேய்த் தேரும்
இந்திர தனுவுங் கொந்தழற் சினையும்
இந்திர ஜாலமும் எறிகடற் றிரையும்
பரிதரு பவனமும் பனிநீர் மொக்குளும்
மருவிய வுருவமே போன்முகில் நிரையும்
ஆற்றங் கரைமரமு மாகிய மின்னொளித்
தோற்ற மெவ்வகை யவ்வகை நிலையா
விரைந்து கேடெய்தும் நிரந்தர மாகி
நிலையி லாமையே நிலைதனக் கான
மக்க ளின்ப மனைவாழ் வதன்மேல்
மிக்க வசூரியும் சோனை மாரியும்
சூலைப்பு மூலப்பிலா வலிப்பெனு நோயும்
கொண்டதோர் நாட்டி லுண்டியில் லாதோர்
கருவறு கடுமைச் சிறுவிலைக் காலம்
பெருவிலைக் காலம் பெருவிலை யாகிய
பேற்றி வேற்றலமுங் காட்டுறு தீயும்
கலந்து வந்தாற்போற் கடுந்தொழிற் காலன்
மாற்ற மொன்றின்றி வந்துயி ருண்ணும்,—என்றும்,

கூறிற் றென்றான் குறைவில் வடிவுடைத்
தேசுடை யிளமை செறிந்தன னென்றான்
பித்தன் பேயன் பிறர்க்கிடர் செய்யும்
புத்தியி லாளன் போகிடு கென்றான்
பலநோ யாளன் பாவி யென்றான்
அழுகிய தொழுநோ யாதுல னென்றான்
புழுநெளி புண்பயில் யாக்கைய னென்றான்
துன்னருங் குணமிலி ஆர்த்த னென்றான்
பட்டங் கட்டினன் பலர்க்குப காரி
சிட்டன் சிதைவிலாத் தேசிக னென்றான்
உருவினொ டொண்கலை யுளபொருள் பலவும்
மருவிய பொருளறி மாவல னென்றான்
மெய்ம்மை யறத்தின் மேவின னென்றான்

இம்மையு மறுமையு மிகழா னென்னுன்
குலந்திகழ் நலந்தவங் கொள்கையிற் குறையா
லெங்கிகழ் நன்கறி நன்மக னென்றான்
நன்மை யின்மை நடுவுநிலை யின்றிக்
கன்றிக் காவல் சதறி வருவான்

என்று சொல்ல, "துன்பமுற்றபொழுது க்ஷமிப்பதென்றுரைத்த தர்மோபதேசம் எனக்கேயோ உனக்குமுண்டோ" என்று பிராமணன் கேட்ப, அரசன் 'எனக்கு முன்னேயுண்' டென்று சொல்ல, அப்பெற்றியாகில் உன்மக்களறுபதினுயிரவரு மொருங்கே அவிந்தாரென்றுரைப்ப, அதுகேட்டு ஸம்ஸாரஸ்திதி அனித்தியமன்றோ அதனுக்கு ஐயுறவுண்டோவென்று பிராமணனுக்கு அரசன் ஸம்ஸாரத்தினனித்தியம் சொல்லுகின்ற எல்லைக்கண், கெங்கைநீர் கொணரப் போயின பகீரதி மற்றது கொணர்ந்து சுற்றசுழ்நிறைத்துத் தம்பிமாரனைவரும் மரித்தமைகண்டு துக்காக்கினியுற்றதேகனாய்ப் பெரும்பொழுது பிலாபித்து அரிதாகத் தன்னைத்தானே தேற்றி புகையுற்றகண்ணேபோலவும் புன்பனியுற்ற தாமரைப்பூப் போலவும் ஒளியற்ற முகத்தினனாகி அயோத்தியாநகரதன்னி பலபுஷ்பபத்மரிதமாகிய பைம்பொழிலை வாயுசகிதமாக அக்கினி சுட்டாற்போல வெந்து நொந்து அரசன் கோயில் புக்கு, ஓலக்கமாக இருந்த குமாரரனைவரும் மரித்தமைசொல்ல, தர்மநிர்மல சித்தனாகி அரசன் அநித்தியத்துவம் பாவித்திருப்பக்கண்டு முன்னம் வந்த பிராமணன் தன் தேவரூபங்காட்டிநிற்ப, அரசன் விஸ்மயப்பட்டு நீயார், உன்னையுள்ளவாறுரையென்னத் தேவன் சொல்லுவான்: பண்டுன்னுடைய மடையன் பலபத்திரனென்பேன்; நீ என்னுடைய ஆயுஷ்யாவஸானகாலத்துப் பஞ்சநமஸ்கார முறைப்ப சமாதிபெற்று சரீரம்விட்டு தேவலோகத்து சுப்பிரபனென்னும் தேவனாய்த் தோன்றினேன்; நீ செய்த உபகாரத்துக்கு பிரதியுபகாரம் செய்யுமுபாயத்தால் இந்த அவசரத்தின்னுடைய துக்கநீக்கவந்தேன்; உன்னுடைய அறிவும் க்ஷமையும் நீரமுங் கண்டேனென்று தேவன் அதிருசியமாயினான்; இப்பால் அரசன் மக்களறுபதினாயிரவரும் ஒருங்குடனவிந்த கர்மத்தின் பயனும் மடையனென்னைப்பெற்ற தர்மத்தின் பயனும் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டும் மெய்மறந்து இருப்பது காரியமன்றென்று ஜினேந்திரனுக்கு மஹாபிஷேக முதலாகிய பூஜையும் தானமுஞ்செய்து ஒருபொழுதாகிலும் மெய்மறந்திருத்தல் மேதகவன்றென்று சிந்தித்து, பாஹ்யாப்பியந்தர பரிக்கிரகங்களை பாம்புரி தோலினும் நஞ்சினுந்துறந்து தபாங்களையோகிகூடி அஷ்டவித கர்மங்களையு மொழித்து முடிவில்லாத முத்தியங்களைமேல் மோகிதனாகி ஜாரமரணங்களையின்றி அனந்தசுகத்தை யெய்தினான். முன்னம் தர்மோபதேசஞ்செய்த தேவன் அரசன்மக்களறுபதினாயிரவரையும் தன்மாயத்தைவிட்டெழுப்பி உங்கள் பிதாவும் தாய்மாரும் பந்துவர்க்கமும் எல்லாம் பகீரதிக்கு ராஜபட்டங்கொடுத்து ஸம்ஸாரமனித்தியமென்று சிந்தித்து தீக்ஷை கைக்கொண்டார், நீங்களிருந்ததென்னென்று சொல்லக்கேட்டு, அவர்களறுபதினாயிரவரும் உடனே நிக்ஷித்து தபச்சரணம் தரித்து கர்மக்ஷயம் செய்தார்கள்.

[இதில் அங்கங்கே சில பிழைகள் காணப்படினும் பிரதியந்தரமின்றித்திருத்தத்துணியாது நமது கண்டபடியெழுதியவாறே விடுத்தனம்.—பத்திராதிபர்.]